



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-311/22
05.07.2022. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Радомана Спариха, председника већа, Зорице Ђурић и Ђорђа Ристића, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном предмету окривљеног „АА“ из ..., због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 Кривичног законика и кривичног дела противправно лишење слободе у саизвршилаштву из члана 132 став 1 у вези члана 33 Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљеног, адвоката Драгана Ранђеловића из ..., изјављеној против пресуде Основног суда у Чачку 1К бр. 226/20 од 07.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 05.07.2022. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног „АА“, адвоката Драгана Ранђеловића, а пресуда Основног суда у Чачку 1К бр. 226/20 од 07.03.2022. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку 1К бр. 226/20 од 07.03.2022. године, окривљени „АА“, оглашен је кривим да је извршио кривично дело разбојништво у саизвршилашту из члана 206 став 1 у вези члана 33 Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године и кривично дело противправно лишење слободе у саизвршилаштву из члана 132 став 1 у вези члана 33 Кривичног законика, за које му је утврђена новчана казна у износу од 100.000,00 динара, па га је суд осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору од 08.02.2020. године па до 21.02.2020. године, коју ће да издржи по правноснажности пресуде, као и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју ће платити у року од 30 дана по правноснажности пресуде, што ако не учини у остављеном року новчана казна ће се заменити у казну затвора, рачунајући сваких започетих 1.000,00 динара као један дан затвора. Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка насталих у ОЈТ Чачак исплати износ од 23.607,59 динара, као и суду износ 12.000,00 динара на име

вештачења и износ од 4.000,00 динара на име паушала, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног, адвокат Драган Ранђеловић, због свих жалбених основа предвиђених Закоником о кривичном поступку (ЗКП), са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу усвоји жалбу браниоца, укине побијану пресуду и упути предмет првостепеном суду на поновно суђење или побијану пресуду преиначи у смислу жалбених навода, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, захтевајући да буде обавештен о седници већа.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, у свом поднеску КТЖ-323/22 од 18.05.2022. године, предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног „АА“, адвоката Драгана Ранђеловића и потврди у целости пресуду Основног суда у Чачку 1К бр. 226/20 од 07.03.2022. године.

Апелациони суд у Крагујевцу је одржао седницу већа, у смислу одредби члана 447 став 2 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног, адвоката Лазара Зимоњића, по заменичком пуномоћју адвоката Драгана Ранђеловића, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, на којој је размотрио списе предмета и побијану пресуду, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, па је по оцени навода и предлога жалбе, као и предлога Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, изнетом у напред цитираном поднеску, нашао:

Жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, без конкретизације у чему се састоје наведене повреде, па су овакви жалбени наводи оцењени су као неосновани, јер изрека првостепене пресуде је разумљива и није противречна сама себи, а у образложењу пресуде дати су јасни разлози из којих се утврђује како је окривљени извршио предметна кривична дела и које радње је предузео у том правцу, због чега нема противречности између изреке и разлога пресуде, а такође се из образложења пресуде јасно утврђује који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд исте ценио што је све у складу са садржином доказа на којима се заснива утврђење првостепеног суда.

Жалбом браниоца окривљеног првостепена пресуда се суштински побија због погрешно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези, указујући на повреду кривичног закона, јер по ставу одбране исказ оштећеног дат пред ОЈТ у Чачку је недоследан и нелогичан, због чега првостепени суд није смео да на оваквом исказу оштећеног заснује осуђујућу одлуку, из разлога што је оштећени тек након 20 дана пријавио догађај полицији, да су заправо оштећени „ББ“ и окривљени заједно вршили кривична дела, заједно конзумирали алкохол и психоактивне супстанце, да је оштећени на главном претресу објаснио шта се стварно догодило критичном приликом. Жалбом се даље указује да имајући у виду исказ оштећеног на главном претресу, јасно је да нема обавезних елемената кривичних дела која се стављају на терет окривљеног. У односу на кривично дело противправно лишење слободе у саизвршилаштву из члана 132 став 1 у вези члана 33 КЗ, жалбом се истиче да није било ограничења или

одузимања слободе кретања, јер је оштећени добровољно отишао са окривљеним у викендицу где су заједно пушили марихуану и пили алкохол, док у односн у на кривично дело разбојинштво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ, нема претње у циљу стицања имовинске користи, јер су постојала међусобна потраживања између окривљеног и оштећеног.

Насупрот напред наведеним жалбеним наводима браниоца окривљеног, правилно је првостепени суд ценио исказ оштећеног дат у ОЈТ у Чачку и исти прихватио, при том правилно налазећи да је оштећени у истрази детаљно описао целокупну хронологију догађаја од момента када је добровољно пристао да са окривљеним својим возилом крене ка месту Коњевић, при томе је због умора дао возило окривљеном да управља. Након краћег путовања, окривљени је зауставио возило и изашао из истог, да би се после десет минута вратио до возила заједно са НН лицем, пришао оштећеном док је седео на месту сувозача у свом возилу „Рено Твинго“, уперио оружје – кратеж са две цеви у његовом правцу, везао му руке и ноге пластичном везицом, ставио капу преко главе и очију, приморао га да легне на задње седиште возила, ударао ногама и рукама заједно са НН лицем, а потом га без пристанка и против његове воље одвезао до непознате локације на територији града Чачка. На тој локацији окривљени и НН лице су оштећеног увели у кућу, где су га противправно затворили и оставили везаног, затим поново задавали ударце по телу оштећеног, а окривљени „АА“ је оштећеног посекао ножем у пределу палца десне руке, након чега су се окривљени и НН лице, путничким возилом које припада оштећеном удаљили са лица места, у наведеном возилу остале ствари оштећеног, између осталог новчаник са личном картом, возачком дозволом и банковном картицом.

Како то правилно закључује првостепени суд, истинитост исказа оштећеног датог у ОЈТ у Чачку произилази из исказа сведока „ВВ“ и писаних доказа. Наиме, чињеница да је оштећени након критичног догађаја имао телесне повреде, потврђено је исказом сведока „ВВ“, који је навео да је оштећени имао видне повреде на лицу, више као отеклине испод левог ока, а овакви наводи потврђени су и медицинском документацијом која се односи на оштећеног. Тврдња оштећеног да му је окривљени одузео возило произилази како из писаних доказа у виду потврде о привремено одузетим предметима од окривљеног, када су од истог одузети између осталог нож, две патроне за ловачку пушку и лична карта на име оштећеног „ББ“. Да је истинит исказ који је оштећени дао пред ОЈТ у Чачку, а не каснија измењена интерпретација догађаја на главном претресу у погледу противправног присвајања возила од стране окривљеног, потврђује исказ сведока „ВВ“ у коме је навео да му је оштећени непосредно након критичног догађаја рекао да му је одузето возило.

Затим, правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног „АА“ која представља негирање извршења кривичних дела која му се стављају на терет, с обзиром да је иста демантована исказом оштећеног пред ОЈТ у Чачку, исказом сведока „ВВ“ и писаним доказима изведеним током поступка. Наиме, одбрана окривљеног да му је оштећени предао возило ради комензације дуга у износу од 500 евра, као и да му није противправно ограничио слободу кретања, је и по налажењу Апелационог суда нелогична и у потпуности неприхватљива, демантована исказом оштећеног, који ни у измењеном исказу на главном претресу није потврдио тврдње из одбране окривљеног да му је наводно дужан износ од 500 евра, при чему је исказ оштећеног дат пред ОЈТ у Чачку животно и хронолошки логичан и чињенично

утемељен у осталим изведеним доказима и у потпуности обеснажује одбрану окривљеног.

Из исказа оштећеног, испитаних сведока, као и свих осталих доказа који су изведени на главном претресу у смислу одредбе члана 419 став 2 ЗКП, а које је првостепени суд правилно ценио и појединачно и у међусобној вези, у свему у складу са одредбама члана 16 став 2 и 3 ЗКП, несумњиво је утврђено да је окривљени предметна кривична дела извршио на начин како је то описано у изреци првостепене пресуде, па су жалбени наводи браниоца окривљеног којима се првостепена пресуда побија због погрешно утврђеног чињеничног стања, оцењени као неосновани.

Имајући у виду напред наведено, по налажењу Апелационог суда, правилан је закључак првостепеног суда да су се у радњама описаним у изреци првостепене пресуде окривљеног „АА“ остварила сва субјективна и објективна обележја кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ и кривичног дела противправно лишење слободе у саизвршилаштву из члана 132 став 1 у вези члана 33 КЗ, па су жалбени наводи браниоца окривљеног који се односе на погрешну примену кривичног закона, оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, поводом жалбе браниоца окривљеног, Апелациони суд налази да је првостепени суд, сходно одредби члана 54 КЗ правилно утврдио околности које утичу да казна буде мања или већа, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног нашао да је у време извршења кривичног дела био млађе пунолетно лице, да је неосуђиван, док отежавајућих околности није било, па је имајући у виду све напред наведене околности, правилно нашао да су казна затвора у трајању од две године за кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ и новчана казна у износу од 100.000,00 динара за кривично дело противправно лишење слободе у саизвршилаштву из члана 132 став 1 у вези члана 33 КЗ, сразмерне тежини учињених кривичних дела, свим околностима извршења и степену кривице окривљеног и као такве нужне за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду напред наведено, односно да је првостепени суд утврдио све околности које су од значаја за одмеравање казни и истима дао адекватан значај, то је Апелациони суд ценио као неосноване жалбене наводе браниоца окривљеног, којима се одлука о казни побија указивањем да је првостепени суд престога одмерио казне, будући да исти нису од таквог утицаја сагледавајући све околности предметних кривичних дела, да би оправдале изрицање блажих казни.

Из изнетих разлога Апелациони суд је, на основу члана 457 ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар,
Весна Митревска, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радоман Спариф, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Весна Алексић**